1. 11. 2026 – Všechen lid obrátím k tobě!

1. čtení: 1Kor 1, 17-31

Píseň: S297 – Balada velkopáteční

Základ kázání: 2Sam 17

Kázání: Milí shromáždění,

další tak absurdní příběh! Vždyť oba rádci poradili vlastně stejné. A ještě navíc ten „zlý" Achítofel, jehož rady byly považovány za božské, dal *dobrou* radu (v. 14). A jeho *dobrá* rada byla *překažena* Hospodinem!

Král Abšalóm, Davidův syn, dal tedy raději na *zlou* radu špiona Chúšaje. Která se lišila jen v jediném: Netáhni s armádou na Davida hned, táhni s ní sám a až za chvíli.

A to byl ten Chúšaj vyslán právě Davidem, aby Davida *chránil*! Přitom teď zařídil, že na Davida potáhne mnohem větší, silnější a nebezpečnější armáda – protože složená z *celého* Božího lidu.

Neměl Bůh raději zhatit radu *Chúšaje*, Davidova vyslance?

A aby podivných, nemoudrých absurdit v lidských očích nebylo málo, tak ten Achítofel si vzal život. Jen pro tak drobný rozdíl v radě jeho a Chúšajově. Vždyť i poslové varují Davida před *Achítofelovou* radou!

I ta sebevražda je popsána absurdně: Není totiž učiněna ve spoutanosti emocemi. Chúšaj nasedl na osla. Jel domů. Doma sepsal poslední závěť. A *až pak* se oběsil. Tedy rozmyšleně, uváženě, racionálně.

O to absurdněji. Protože hned poté Abšalóm v příběhu Davida *dostihl*. Obě armády jsou si na konci příběhu tak nablízku, že hned v dalším verši začne bitva mezi Davidem a Abšalómem.

Což je pak absurdní „třešničkou na dortu" celé této části Davidova příběhu: Celou dobu utíká David před Abšalómem, aby *nedošlo* na občanskou válku. Aby nedošlo na bitvu. Kvůli tomu opustil opevněný Jeruzalém. Zanechal v něm ale na obranu ženy – posléze veřejně znásilněné. A poslal Jeruzalém bránit starce Chúšaje, který na Davida poslal *o to větší* armádu.

Kdyby tedy David býval zůstal v Jeruzalémě, na tolik zla by *nedošlo*! Tolik nevinných by *ochránil*! Tedy dostál by svým královským, vladařským povinnostem –v první řadě chránit *svůj svěřený lid*.

Ale veden lidskou „moudrostí" a „chytrostí" zradil dodnes platné a vyžadované vladařské povinnosti. A způsobil tolik utrpení a zla *nejslabším*

ve společnosti. Jen proto, že uvěřil, že se může vyhnout bitvě, konfliktu uprostřed vzpoury ve vlastní zemi.

Vyprávějí o *svém* národě Israelci, židé. Sepisují. Staletí tradují. Dokonce o svém *mesiášském* králi. K němuž se budou později odvolávat také křesťané. Jak *nemoudré*!

Ale to je přece podstata Boha: Že *není* jako člověk. Že je *úplně jiný* = svatý. Že nepřemýšlí jako člověk. Nejedná jako člověk. Tak je stejná i ona tzv. „moudrost" Boží. Která s lidskou „moudrostí" nemá společného *vůbec nic*. Tak nápadně už v příběhu povolání Abrama. Nebo stvoření světa. Nebo muže a ženy v zahradě (Gn 3). Nebo Ježíše Krista. Nebo v knize Zjevení Janova.

A stejné nakonec vlastně vypráví i „lidské," světské dějiny. Často neuvědoměle: Hele, jak strašlivě jsme si *zhoršovali* situaci svou chytrostí a moudrostí. Po tisíciletí. I dnes – ačkoli tak hrdě „moderní" a „vyspělí" jsme, jen nadále *zcela* závisíme na otrocké práci jiných. Nechceme už mít ani rodiny, natožpak děti. Abychom se *my* „měli dobře." Rozuměj: Sobecky, sebestředně. To určitě vydrží dlouho. To určitě dopadne dobře. *To* je moudré!

Tedy pořád dokola stejná lidská přirozenost: Pýcha a sebestřednost. První projevy lidského hříchu. Tak nápadně i v Achítofelovi, Chúšajovi, Abšalómovi, Davidovi, Ježíšových učednících a dalších.

Protože to, co takřka všichni takřka všude považují za moudrost, to Bůh rozhodl už dávno *zničit*. V řečtině sloveso apolló – opět komicky, To je přece jméno boha Apollóna. Tedy boha proroctví, léčení, světla, mládí a řádu. Jak často je Bible ironická! Jak komická bývá lidská „moudrost" už na úrovni jazyka!

A *proto* ji Bůh rozhodl *zničit* už dávno. Zdevastovat. Protože na lidské „moudrosti" nebývá moudrého vůbec nic. I když ji nakrásně definujeme jako „schopnost dělat dobrá rozhodnutí." Protože pak „moudrost" záleží na tom, co jsme si *my* určili jako dobré a správné. Podle *námi* určených měřítek. A hned nám vzniká argumentace v kruhu: My si určíme, co je dobré a správné. A pak je moudrý ten, kdo splňuje toto *naše* určení dobrého a správného. A tím potvrzuje, že je to dobré a správné. A tak moudré. A tak pořád dokola.

Což je jen další definice hříchu: Do-sebe-zakroucenost. Latinsky incurvatus in se. Na úrovni už definic a logiky. Také ve způsobu života: Pro sebe – nikoli pro ostatní. Nebo pro Boha. Jak nápadně tuto do-sebe-zakroucenost dokazují také David a Achítofel!

Jak nápadně i dnešní doba. Prý vyspělá a moderní. Přitom už na populační úrovni *neudržitelná* a *vymírající*. A tak *horší*, než např. Davidova.

Díky Bohu jen v té liberální části (porodnost cca 0,5). Konzervativní, tradiční část populace má i dnes porodnost 2 a víc. Vždyť už z definice liberalismu jde o *vlastní*, tedy sebestředné, *dobro*. Nikoli o dobro všech. To by pro liberály znamenalo *podřizovat* se ostatním. Ale to má podle zejm. současného liberalismu být obráceně – „vy všichni se podřiďte mně!“ Což ani nemůže fungovat déle než generaci nebo dvě.

Jak to nápadně dokládají také ty jediné dvě významné liberální křesťanské církve v ČR: Církev československá husitská. A Českobratrská církev evangelická. Obě také *jediné* masivně vymírající a vyprazdňující se. A zejména církev naše tak hrdě a hlasitě liberální ve snad všech tématech. A taky tak hrdě a hlasitě do-sebe-zakroucená. Vždyť pořád dokola řešíme jen sami sebe. Na úrovni sborů. Seniorátů. I celé církve. I vlastní duše a života.

Jako David utíkající z Jeruzaléma, aby nemusel řešit ani ty problémy, které sám nasekal. Ale ponechal ženy a starce, aby město chránily. A jak mu to vyšlo! Jen došlo na mnohem horší a větší bitvu. A na tolik zbytečného utrpení a zla před ní.

Také proto Bible takřka bez ustání vše vypráví perspektivou *jednotlivců*. I tyto vlastně politické dějiny sleduje jmenovitě rozhodnutím jednotlivců. Tak nápadně v závěru dnešního příběhu.

Také proto, aby bylo jasné, jak *málo* je moudrých. Jak to i Pavel „vmetl do obličeje“ křesťanům v Korintu: *Není* mezi vámi mnoho moudrých – podle lidského soudu. A JE TO TAK DOBŘE.

Jak drzé! Jak *urážlivé*! Takhle přece křesťané *nesmějí* mluvit! Hrdost na to, že *nejsme* moudří podle lidského soudu? Že *odmítáme* lidskou moudrost ekonomů, manažerů, ředitelů, politiků, vládců a dalších? Že podle takových činíme *bláznovství*?!

Jenže v ČCE už to pravda není. Klaníme se manažerům, ekonomům, právníkům. Politickým vládcům. Kdy naposledy presbyteři na staršovstvu argumentovali teologicky, Biblí? A na konventu, synodu? A kolikrát ekonomicky, manažersky, domněle „prakticky“ a lidsky „moudře?“

Jenže to vše Bůh už dávno rozhodl zničit. A naopak vyvolit, zachránit ty v lidských očích *nemoudré*. Také proto, aby se nikdo nemohl vychloubat. Před Bohem ani před lidmi. A kolik vychloubání se vždy-padlým lidstvím je i v církvích!

Protože všichni lidé jsou zkřiveni hříchem. Tedy pýchou a sebestředností. Do-sebe-zakrouceností. A jediným vysvobozením z těchto začarovaných kruhů je Boží milost. Boží zásah. Který ničí lidskou moudrost. A vyvoluje nemoudré. Neurozené. Ne-ty-mocné. Chudé. Ubohé.

Ty, co věří bláznovské zvěsti *kříže*. Ne *vzkříšení*, ale *kříže*! Kteří se mají chlubit *Ukřižovaným* (např. Ga 3, 1 + 6, 4)! Pozor, ne *vzkříšeným*! Ukřižovaným!

Jak bláznivé. I dnes. I v církvi. I v ČCE. Odmítnout lidskou moudrost – i firem. Jíž se veřejně chlubíme (např. „financování ČCE jako velké firmy"). Místo chlubení se Kristem. Bohem. Svatostí. Bláznovskou zvěstí kříže. Už vlastním dětem. Jak potom kolegům, známým – nebo dokonce *cizím*?

Jako se tím podivným Bohem očividně nechlubil svým dětem ani David. Zřejmě ani svým rádcům – Achítofelovi (2Sam 16, 23) ani Chúšajovi. Protože to Boží je vždy svaté. A tak podivné. Skoro vždy proti přirozenosti. Kdežto lidské je *tak přirozené*. Tak snadné, samozřejmé, jasné!

A stejně jasně také určeno ke zničení. Už jen nevyhnutelností smrti. Ale tak nápadně i ve všedním i nevšedním životě *všech* společností a kultur. Protože *každého* člověka. Ledaže by se znovu a znovu lidé podřizovali Božímu. Svatému.

Kteří přece očividně takřka všichni *nejsou* urození. Mocní. Bohatí. A ani být *nemohou*. I takřka všichni prvotní křesťané byli chudými otroky. Po vzoru už národa otroků Israelců/židů.

A tato většina všech lidí přece dennodenně vidí a žije absurditu lidských „moudrých" systémů. I tisíciletí trvající nenávist. Vůči také všemu Božímu. V níž ani křesťané nechápou, proč Bůh ruší „dobrou" radu a nechává působit tu „zlou."

Tak se jen hlupák a blázen může divit důsledkům tak abšalómovským, davidovským, achítofelovským. Vždyť přicházejí stále znovu tisíce let. Tolik jednotlivců, kultur i „světových" říší skončilo v propadlišti dějin. Kolik domnělých křesťanských „církví!"

Ale bláznovská zvěst kříže *ne*. Boží moudrost kříže *ne*. Abraham, Mojžíš, Ježíš Kristus i další *ne*. Protože Bůh vyvolil to, co lidé považují za slabé. Bláhové. Za svou moudrost. Proti všemu tak převelice lidskému. Vždyť *jen* to lidské vypouští hřích a zlo do světa.

Ale *jen* Boží může zastavit zlo a hřích. Vždyť už Boží slabost je silnější než to nejsilnější lidské. I všech lidí dohromady.

Amen

Píseň: EZ330 – Když zřím ten divuplný kříž